

Udvalget har ment at kunne og burde tilraade Forslagets Ophjællelse til Lov usforandret i den Skikkelse, hvori det foreligger; thi om end Udvalget ikke finder, at Forslaget paa alle Punkter er saaledes, som man i og for sig helst maatte ønske det, naar Talen alene var om en Lov for Danmark, og dets Medlemmer derfor tage alt fornødent Forbehold for den Eventualitet, at det maatte vende tilbage til ny Behandling i Thinget, have dog alle enstemmig været af den Formening, at ikke nogen af de Grindringer, som kunne gjøres mod Lovforslaget, er af den Betskaffenhed, at der kunde være tilstrækkelig Grund til af Hensyn dertil at give Slip paa det store Gode, som Indspørelse af en overensstemmende Bexellov i de nordiske Lande ifølge det ovenfor Bemærkede vil medføre.

Til denne almindelige Dom om Forslaget skal Udvalget dernæst tillade sig at knytte nogle speciellere Bemærkninger.

Forslagets Affattelsesmaade kan Udvalget i det Hele taget yde sin Anerkendelse; men dog turde det være mindre heldigt, at det er affattet med den Mulighed for Die, at de enkelte Bestemmelser deri skulle kunne fortolkes ved Hjælp af andres Analogi. Udvalget anser denne Fremgangsmaade som en Nødhjælp, til hvilken man vel i vidt Omfang maa ty, hvor Talen er om ældre, kasuistiske Love, men nye systematiske Love bør formentlig affattes saaledes, at man saalidt som mulig gjør Regning paa den; thi det er en ubetinget Fordel for Borgerne, der skulle adlyde Loven, naar de af dens egne Ord kunne læse sig til, hvad de i et givet Tilfælde skulle gjøre og lade, fremfor at være anviste paa at udfinde det ved en Slutning fra Lovens Regler om et andet Forhold. Ikke desto mindre forudsatte Motiverne, at den nævnte Fremgangsmaade vil finde Anvendelse ved Fortolkningen baade af § 21, jfr. § 32, af § 44, jfr. § 50 og af § 79, jfr. § 78, hvorhos man formentlig ogsaa paa Grund af den mindre helbige Maade, paa hvilken § 78 er affattet ved Tilspørelse af Ordene: „i Forhold til Erassenten og Endossenterne“ ikke uden ved Hjælp af Analogi vil kunne bringe Begeleierens Regreskrav mod Kvalisten ind under samme Præskriptionsbestemmelse; thi § 87 viser vel, at Kvalisten hæfter in solidum med den, for hvem han borger; men deraf følger ikke med Nødvendighed, at Kravet imod ham ogsaa er undergivet den samme Præskriptionsbestemmelse.

Om de nye Benævnelser, saasom Bexelbetaler m. fl., hvilke Forslaget indfører i det danske Lovsprog, kunde der være Udskilligt at sige; men Udvalget skal nøies med at gjøre en Bemærkning angaaende Overtitsten til tredje Kapitel, som lyder: Om Overdragelse af Bexler (Endossament, Giro). Udvalget gaar nemlig ud fra, at der her ved Ordet Overdragelse ifølge Sammenhængen kun er tænkt paa den for Bexler eiendommelige Overdragelsesmaade, der gjør Erhververen til fuldt

legitimeret og fuldt beskyttet Indehaver deraf, medens Spørgsmaalet, om en Overdragelse ogsaa kan ske uden Endossament, og hvilken Betingelse der tilkommer en sliq Overdragelse — hvilket f. Ex. er af Betydning i Henseende til bortkomne Bexler — staar aldeles ubørt af Bexellovens Forhifter og maa bevares i Forhold til Civilrettens almindelige Regler om Gjældsbeværs Overdragelse.

Indholdet af det foreliggende Forslag har dernæst ubestridelige Fortrin fremfor den nugældende Bexellov af 18de Mai 1825 (Anhang 1). Vel finder Udvalget sig foranlediget til udtrykkelig at udtale, at denne Forordning for sin Tid var et meget godt Arbejde, hvilket noisom fremgaar af, at den usforandret har kunnet vedblive at gjælde gennem saa mange Aar; men i det lange Tidrum, som er forløbet siden dens Udstedelse, har dog Handelslivets og i Følge dermed Bexelomsætningens fremadskridende Udvikling i forskjellig Retning medført Nødvendigheden af Lempelser deri. De i Bilag I, B. optagne Skrivelser fra Grosserer-Societetet vise, at Erangen dertil alt for en rum Tid siden har gjort sig gjældende, og Udvalget skjønner ikke rettere, end at denne Erang helt igjennem paa en tilfredsstillende Maade er bleven afhjulpen ved det foreliggende Lovudkast, hvad den Oversigt over de foreslaede Forandringer, der findes meddelt i Bilag I, Motiverne Sp. XIX—XX, sammenholdt med Bilag II, Sp. XIX—XX, jfr. Landsstingsstidenden Sp. 387—88, vil vise. Som Fortjenester ved Lovudkastet skal Udvalget saaledes fremhæve, at Fastsættelsen af Bexlens Løbetid er overladt Parternes Forgodtbefindende, at Valutaerklæring ikke længer er nødvendig, hverken ved Bexlens Erassering eller ved dens Endossament, at enhver Fordring om distantia loci (Bexlens Bestemmelse til at betales paa et andet Sted, end hvor den er udstedt) er opgivet, at Løbedage ere affasfede, at Forpligtelse til Forevisning til Accept kun er opretholdt ved domicilierede Bexler, hvor Betaleren ikke er opgivet, at den omfattende og strenge Notifikationspligt, som den gjældende Lovgivning hjemler, er formildet, at Bexler ei kunne vindiceres fra den godtroende Erhverver, at der er givet ny Regler til Bedste for den, hvem Bexlen er frakommen, at Præskriptionsfristerne ere bestemte paa anden Maade end tidligere osv.

Ved Indspørelsen af de nævnte Lempelser vil Forslaget dernæst ikke blot indødekomme Handelslivets Erang til en friere, lettere og hurtigere Bexelomgang, men det vil yderligere virke til at fyldestgjøre de betydningsfulde Krav, som det fremadskredne internationale Samfund stiller til hvert enkelt Lands Bexelordning. Udvalget kan ikke Andet end levende paasjønne det omfattende Syn paa den almindelige europæiske Bexelrets Udvikling, det grundige og omhyggelige Studium deraf og den veloverveiede Hensyntagen til den, som overalt har gjort sig gjældende under Forslagets Udarbej-